

Vážení zákazníci,

dovolujeme si vás upozornit, že na tuto ukázkou knihy se vztahují autorská práva, tzv. copyright.

To znamená, že ukáзка má sloužit výhradně pro osobní potřebu potenciálního kupujícího (aby čtenář viděl, jakým způsobem je titul zpracován a mohl se také podle tohoto, jako jednoho z parametrů, rozhodnout, zda titul koupí či ne).

Z toho vyplývá, že není dovoleno tuto ukázkou jakýmkoliv způsobem dále šířit, veřejně či neveřejně např. umístováním na datová média, na jiné internetové stránky (ani prostřednictvím odkazů) apod.

redakce nakladatelství Viking
viking@qelb.cz

Následoval pád a tupý náraz, v naražených žebrech zabořelo. Před očima se roztančily jiskry, téměř neviděl. Sípavě se nadechl. Vzchop se! Najdi pevnou oporu a styčný bod, něco k zachycení. Potřebuješ ustálit roztočenou zem. Zdánlivě zešikmená podlaha se s tebou houpe jako rozbouřené moře, připadáš si jak opilý. Navíc děsila představa, že pořád setrvává v nemilosrdném obklíčení nočních stvůr. Zdravé obludě stačí natáhnout paži a zardousí ho.

Jenom strach z nevyslovitelné hrůzy ho donutil zmobilizovat síly a napnout svaly. Conan nahmatal za opaskem ostrou dýku, již prve nestihl vyndat. S vypětím odčerpávaných sil vytáhl zbraň, ale roztřesené prsty neudržely bojový nástroj. Čepel ledově cinkla o zem a odskočila stranou.

Chtěl ji bleskurychle najít, ale rozostřený zrak pořád vypovídal poslušnost, na poškrábaných zádech zaznamenal závan horoucího dechu. Zesílil i nechutný smrad. Aniž potřeboval vidět, cítil, že se k němu raněný netvor blíží.

Conan v nakladatelství VIKING

- Sean A. Moore**
Conan a šamanova kletba
- Steve Perry**
Conan potulný bojovník
- Leonard Carpenter**
Conan gladiátor
- Sean A. Moore**
Conan a Bílý bůh běsů
- Robert Jordan**
Conan nepokořený
- Leonard Carpenter**
Conan vládce Černé řeky
- John C. Hocking**
Conan a Smaragdový lotos
- Dakh Hunter**
Conan a Brány času
- Eric Lanser**
Conan a Černý labyrint
- Paul O. Courtier**
Conan a dědictví Atlantidy
- V. Vágenknecht/A. R. Oldman**
Conan – Setovy šachy/Léčka
- Paul O. Courtier**
Conan a tajemství mořských d'áblů
- Mike Philip**
Conan na Ostrově ledu
- Leon da Costa**
Conan a slepá bohyně
- Václav Vágenknecht**
Conan – krvavá ostří

Setovy šachy

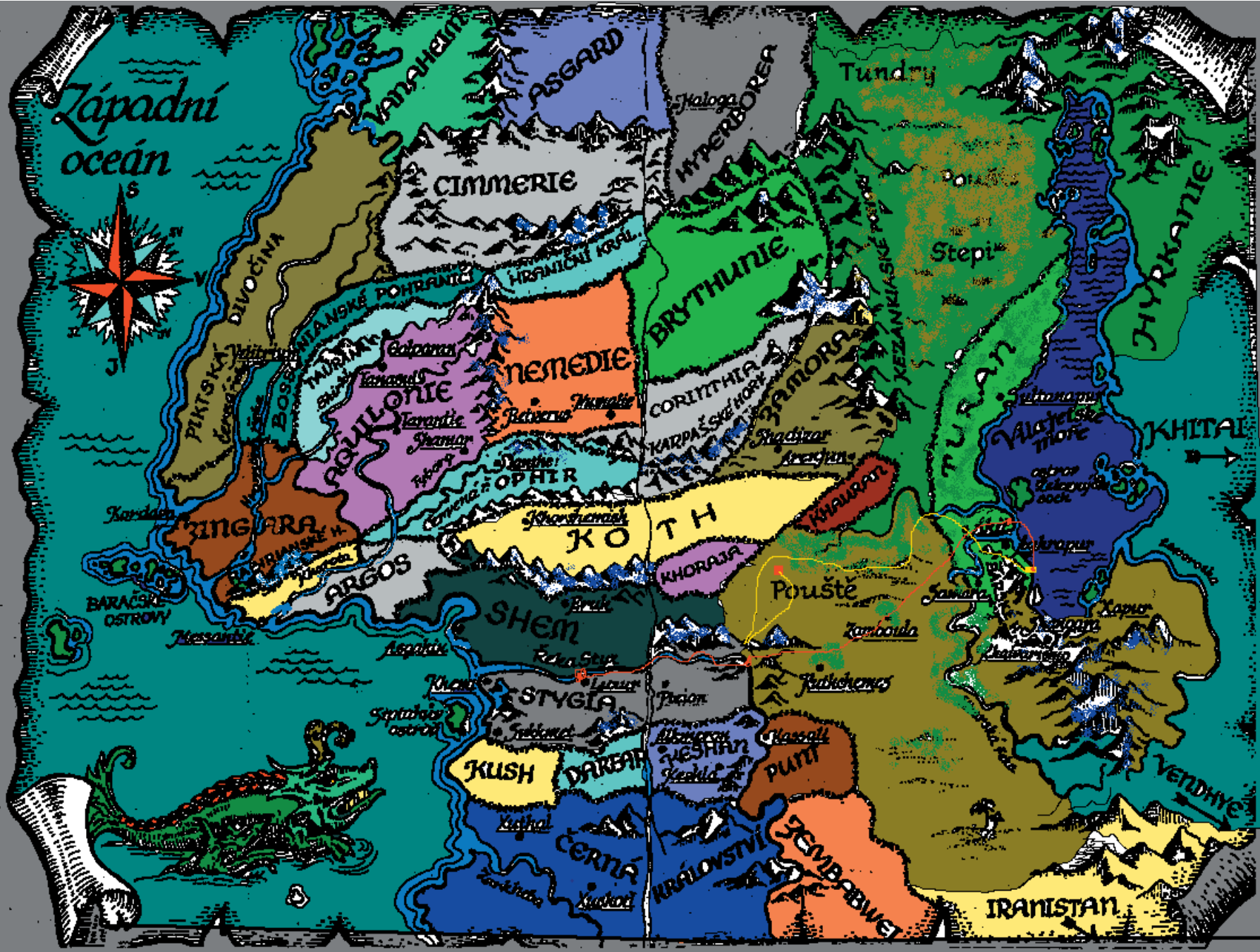
Václav Vágenknecht

Copyright© 2002 for the Czech edition by
Stanislav Plášil – nakladatelství VIKING
Copyright© 1997 by Andrew R. Oldman
Copyright© 2002 by Václav Vágenknecht
Copyright© 2002 Cover and Illustrations by
Alois Křesala, Maps by Pavel Fiala

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy
není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem
reprodukovat bez souhlasu autora či nakladatele.

ISBN: 80-86538-03-6

Západní oceán

CIMMERIE

NEMEDIE

KOTH

STYGLIA

KUSH

DAREAR

ČERNÁ

BRYTHUNIE

CORINTHIA

KHORAJA

ALBANON

KRALOVSTVÍ

PULTI

ZEMBAABWEI

Tundry

Stepi

Pouště

IRANISTAN

KHITAL

VENDHYE

ZINGARA

ARGOS

AGILONIE

OPHIR

SHEM

SHYRIA

TEK

RAMORA

TRAKIA

VALAJSKÉ MOŘE

VELIKÁŘSKÉ MOŘE

VELIKÁŘSKÉ MOŘE

VELIKÁŘSKÉ MOŘE

VELIKÁŘSKÉ MOŘE

VELIKÁŘSKÉ MOŘE

VELIKÁŘSKÉ MOŘE

VELIKÁŘSKÉ MOŘE

VELIKÁŘSKÉ MOŘE

BARAČSKÉ OSTROVY

KARDAN

PIKTSKÁ

BOSSANTANSKÉ POHRANÍ

TAIDAN

DIVOČINA

VANAHHEIM

ASGARD

HALOGA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

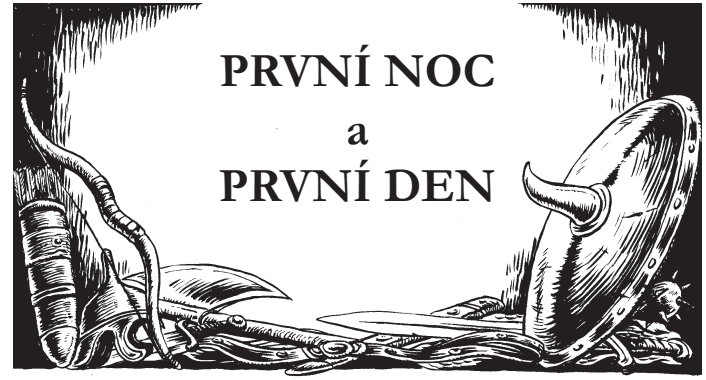
HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

HYPERBORA

Gonana probudily z lehkého spánku vrozené instinkty, střelhité reflexy dravé zvěře vyburcované mrazivým náznakem ohrožení. Rázně vyskočil na nohy a bez váhání tasil ostrý meč; připravil se k boji.

Temné, všudypřítomné stíny se zastavily. S podobnou reakcí nepočítaly. Ozbrojený muž očividně nepatřil mezi zhýčkané obyvatele civilizovaného světa, u nichž pochmurná stygijská noc vyvolává horečnaté obavy a kteří se neustále třesou panickým strachem. Mohutný, statný bojovník s hustými černými vlasy připomínal nezkrotnou divokou šelmu, schopnou v návalu ničivé zuřivosti zlomit litému protivníkovi holýma rukama pevnou páteř. Z jiskrně modrých očí plál sálavý oheň a na silných pažích naběhly pletence bujných svalů, místo vystrašené a odevzdané oběti se proti přízrakům noci vztyčil nezkrotný vlk z dalekého severu, jenž častoval Seta, uznávaného ve zdejších krajinách, jen slůvky drsného opovržení.

Stíny se stáhly a tma zhoustla v neprostupnou kaši, písčitou

krajinu opanovalo tíživé ticho. Mrtvý klid před bouří, jež se neodvažoval narušit ani neklidný vánek.

Conan, připravený k bleskovému protiútok, se znepokojeně rozhlédl kolem sebe. Přestože v husté tmě nespatriil žádného nepřítele, podvědomě cítil, že se nablízku nalézá ohromná síla, jež mu hodlá zlomit vaz. Vnímal na kůži nenávistné pohledy, pozorovalo ho cosi nedefinovatelného. Nehybným ovzduším se jako křivolaká nit táhla nasládlá touha po čerstvě prolité krvi. Tvor či tvorové maskovaní houstnoucí tmou vyčkávali, až skloní zbraň a poleví v ostražitosti. Nedá jim šanci, i kdyby měl v bojovém postavení setrvat do rozbřesku. Pevněji sevřel nabroušený meč, vyzkoušený v nejednom litém boji, a nepatrně přešlápl. Čekal. Jakmile nepřítel vycení zuby, vyrve mu z těla vnitřnosti a zaplní netvorův lačný chřtán vykuchanými střevy.

Čas pomalu plynul a nic se nehýbalo. Ukryté stíny žasly. Změkčilou civilizací poznamenaný Shemita či Zingaraň by dávno sklonil zbraň a usoudil, že ho vyrušila bezpředmětná noční můra, obezřetný Cimmeřan se však nenechával ukonejšit zdánlivým klidem. Připomínal surovou a tvrdou skálu, o níž se rozbije nejedna pouštní bouře.

Příznaky temnot znejistěly. Znatelně je mátko, že o nich barbar ví, přestože splývají se závojem neprostupné tmy. Ačkoliv vládly mnohem větší silou než svalnatý válečník, zmocnily se jich doposud nepoznané pochybnosti. Ještě nikdo se jim nepostavil s takovou odvahou. Ze statného bojovníka vyzářovala zvláštní aura, nabroušený meč vyvolával pocit nebezpečí. Mímovolně je napadlo, že i přes předpokládané vítězství by některý z nich utřil při vyvolaném střetu bolestivý šrám.

„Necháme ho, bratře,“ zaskřípal mrazivou tmou krákoravý hlas. „Barbar má v sobě plno nespoutané energie, uděláme líp, když o něm zpravíme vyvoleného. Třeba se nám bohatě odmění.“

„Asi máš pravdu, bratře,“ zaznělo v odpověď táhlé zakvílení. „Proč bojovat, když nedaleko odtud cítím snadněji dosažitelnou kořist. Do svítání ji hravě polapíme a sežereme, tupého barbara přenecháme jiným. Pojďme.“

Táhlou pustinou se rozezněly rychle vzdalující kročeje a záhy je pohltilo nenasyté ticho. Nastal klid.

Conan zmateně sklonil napřáženou zbraň a zakabonil čelo. V ledově modrých očích se neklidně zalesklo. Netušil, s kým měl čest, pouze podle ozvěny vzdalujících se kroků usuzoval, že se jednalo o bytosti mnohem vyšší, než je on sám. Přesto tvorové radši utekli, než by podstoupili lité boj; uvažoval, co znamenala zmínka o vyvoleném. Chystají démoni noci nějakou past? Zdálo se, že ano, nedokázal však odhadnout jakého rozsahu.

Zat' ať silné pěsti a zlostně zaklel. On se nevzdá. Nikdo, ani zpropadený Set mu nezkráží cestu do Luxuru a neodradí ho od zamýšleného plánu. Každého nepřítele rozseká na kusy a dokáže jinak nevšimavému Cromovi, že je hoden získaného meče.

Usedl do jemného písku a opřel se širokými zády o vysoký balvan, naslouchal. Třeba jde o lest. Nepřátelé nebyli pouze dva, ale tři a poslední z démonů čeká na jeho zaváhání. Jestli se náhodou ze tmy vynoří obluda, probodne jí srdce.

Položil si zbraň přes kolena a přivřel oči, přemýšlel, o jaké kořisti mluvíly odcházející tajemné přízraky. Před setměním nezpozoroval v blízkém okolí přítomnost jiných lidí, měl za to, že se nachází v nemilosrdné poušti úplně sám. I když, pokrčil rameny, jeden nikdy neví. Víc odhalí ráno.

Tančila. Svíjela se jako ohebný stonek měkké lodyhy v burácivém větru, znavené tělo se chvělo námahou. Dohněda opálenou kůži pokrývaly trpytivé kapičky potu, jež se v plápolavém svitu mihotavých loučí stříbřitě leskly a přidrzle stékaly z mokrého čela do čistě zelených očí. I přes narůstající únavu něžně cupitala po špičkách a mrštně skákala do výše, dlouhé, černé, rozpuštěné vlasy se při vířivých obrazech prudce rozlétaly do stran a vytvářely svištlivý vějíř. Spolu s mrštným tělem dodávaly předváděnému výkonu výraz dokonalé harmonie.

Prohnula se do klenutého oblouku a smyslně zakroutila útlými boky. Přestože ztratila poloprůsvitný závoj a zůstala úplně nahá, pokračovala v kouzlujícím tanci. Podlehla šalivému mámení hudeb-

ních nástrojů. Závratný rytmus pronikl hluboko do zpěněných žil a klokotal napříč celým tělem; ovládly ji sálavé instinkty matky země, jež přeje vyvoleným. Představovala voňavou lilii, vlévající do ztrápené duše pobožný klid, i hříšně smyslnou čarodějku, vyvolávající v rozhoupané mysli nejprostší lidské pudy, stávala se hřejivým vánkem i nezkrotným uragánem. Zobrazovala zurčící vodopád, jehož zběsilou dravost nahradila během nepatrného mžiku pocitem klidné jezerní hladiny, předváděla vrcholný výkon dokonalého umu.

Osazenstvo ani nedutalo a okouzleně přihlíželo uměleckému tanci. Uhranuté oči sedících Stygijců se lačně vpíjely do svůdného těla mladé Shemitky a přály si, ať představení nikdy neskončí, lepá tanečnice je nadchla. Dokonce i věčně ukecaní obchodníci zapomněli na započatá jednání a užasle zírali na předváděný výkon, naškrobení šlechtici postupem času přestali klevetit s vyšňořenými přítelkyněmi a věnovali veškerou pozornost smyslné krasavici. Všechny do jednoho svazovalo nadšení z viděného. Někteří z přítomných se dokonce báli i dýchat, aby omylem nesfoukli tančící dívku, jež ve své spanilosti vypadala neskonale křečce a zranitelně.

Prohnula se v zádech a vymrštila paže, přeběhla vymezený prostor. Bosé nohy hbitě zakmitaly po měkkém koberci, vytočila ladnou piruetu. Svým způsobem byla neskonale šťastná. Stejně jako v minulosti unikala v tanečním víru chmurné realitě těžkého života a otevírala před sebou snové světy s líbeznou budoucností, v hudební extázi se zbavovala otrockých okovů a stávala se sama sebou – bohyní šarmu a smyslné podmanivosti. při uměleckém projevu se proměňovala v netitulovanou královnu svobodného vánku.

Naposledy prudce zavířila ladným tělem a dívoce zakroutila pevným baculatým zadečkem, plné prsy se malebně zhouply. Klesla na podlahu. Hudební nástroje jako na povel ztichly a hřejivé tóny zanikly v neosvícených koutech zlatem vyzdobeného sálu. Temné rohy pohltily zbytky vznešené melodie jako nepřátelský predátor a vyvolaly v oněmělém sále iluzi dokonalého ticha. Dokonce se zdálo, že zaskočeně zmlkly i věčně uvrzané cikády a na stříbřitou lunu vyjící psi.

Přítomné osazenstvo na krátký moment zaskočeně ztuhlo.

Hosté se nechápavě obraceli po zpocených muzikantech, jako by nevěřili, že představení skončilo, až po krátké chvíli propukli přihlížející lidé v bujarý jásos. Hlasitě tleskali a z hrdel se nesla pochvalná zvolání.

Klečela ohnutá na měkkém koberci a pokorně skláněla hlavu, nechávala se unášet na opojných vlnách bouřlivého potlesku. Aniž ji přes dlouhé vlasy viděli do tváře, usmála se. Původně se obávala, že nepřemůže skrytou zášť a nezatančí v plné formě před spalujícími zraky nenáviděných Stygijců, opojná muzika si ji však stejně jako kdykoli předtím plně podmanila. Záhy získala zprvu odměřené obecenstvo na svoji stranu, stala se vítězkou. Dokázala, že umí.

Šťastně vydechla. Proč to nepřiznat, netěšil pouze bujarý potlesk, uspokojoval ji především pocit, že nezklamala nového pána. Pravda, statný majitel, urozený Stygijec, představoval odvěkého nepřítele, necítila však k dotyčnému muži stejně velkou nenávist jako k ostatním hostům. Nasir Kareab se k ní totiž v průběhu několika dnů, co ji zakoupil, choval na rozdíl od předchozího vlastníka, otlého Argosana, velmi slušně. Nemlátil ji důtkami kvůli sebemenší hlouposti a k jejímu úžasu ji ponechával jistou volnost. Pokud má bez úhony na zdraví přežít delší časový úsek v prokleté zemi uctíváču hada, musí ho přesvědčit, ať si ji ponechá. Netouží upadnout do spárů jiného velmože, krvežíznivých kněží či dokonce pochybných mágů; o Stygijcích odjakživa kolovaly děsivé zvěsti. Představa, že skončí jako večerní pokrm některého z plazích oblíbenců, v ní vyvolávala šířající děs.

Povstala. Odhrnula z tváře bujnou hřívu a uctivě se poklonila. Vyloudila na tváři smyslný úsměv a sebrala z podlahy jemný závoj, jenž původně zakrýval mladé tělo. Zkoumavě pohlédla na přítomné a uvědomila si, že Nasir Kareab, stejně jako ona, sleduje po očku přihlížející hosty a v duchu se dme pýchou, že vlastní jednu z nejlepších tanečnic bohatého města Luxur.

Pokračovala v průzkumu. Namyšlení šlechtici ji jako vždy zahrnuli chlípnými pohledy, které stahovaly do postele a vyvolávaly v ní neskutečný odpor, pyšné ženy ve vlastní nadutosti předstíraly, že nespátřily na pódiu nic mimořádného. Přesto cítila, že ji stejně

jako nafoukané Argosanky tajně závidí dívčí půvab a strhující šarm, nikdy však na veřejnosti nepřiznají, že je okouzlena bezvýznamná Shemitka.

Lichvářští kupci mezitím horlivě počítali, za kolik peněz se jí vyplatí koupit a za jak draho ji prodají případným zájemcům. Doufala, že Nasir Kareab nepřistoupí na případné návrhy ziskuchtivých obchodníků. Alespoň v podvečer pravil, že si jí při splnění vkladných předpokladů ponechá. Tančila hlavně pro něho.

Sklouzla pohledem dál. Dokonce ani malá skupinka vyhublých kněží se supíma očima nezůstala k jejímu umění chladná, snad jí na oplátku neobětují v budoucnu hrůznému Setovi.

Znepokojil ji pouze jeden z přihlížejících. Vychrtlý, vytáhlý muž v dlouhém hábitu, do vysokého vráscitého čela mu padaly bílé prořídle vlasy. Nezdravě světlou kůží se odlišoval od ostatních hostů, temné a propalující oči připomínaly rozžhavené uhlíky naplněné neukojitelnou záští. Nepochybovala, že hledí na Sut-Armana, mocného a nechvalně proslulého stygjijského čaroděje, který, jak se jí doneslo, původně vůbec nefiguroval mezi hosty pozvanými na konaný banquet. Dokonce prý ani sám Nasir Kareab pořádně nevěděl, jak mocný mág proklouzl na slavnostní večer, jednou tady ale čaroděj byl, a tak se s ním muselo počítat.

Zachvěla se. Sut-Arman děsil i na dálku.

Ještě jednou se za hlasitého potlesku poklonila a odběhla do chodeb pro sloužící. Potřebovala si odpočinout. Přestože jí tanec naplňoval posvátnou bázní a vynášel na vrchol magické blaženosti, chvěla se nyní spalující únavou.

Vklouzla do koupelny a slastně se ponořila do horké lázně. Líně jako předoucí kočka vdechovala ke stropu stoupající páru a předla štěstím. Teplá voda osvěžovala vyčerpané tělo a smývala z hebké kůže štiplavý pot, uspokojená tanečnice vnímala čerstvý příliv nové energie. Slastně se protáhla a zavřela oči.

„Daino! Daino!“

Z ospalé malátnosti jí vytrhla Singa. Drobounká otrokyně pečující o Kareabovu domácnost se přes zdánlivou křehkost přitřítla do koupelny jako dravý tajfun.

„Byla jsi úžasná. Skvělá!“ rozplývala se dívka nepředstíraným obdivem. „Tančila jsi jako líbezný závan nejměkčího parfému, jenž se vyrábí z opojných lotosových květů, kmitalas nohama rychleji, než dokáží hbití muži švihat mečem. Okouztilas celou společnost. Dokonce jsi ohromila i kněze, a to něco znamená. Ještě jsem je neviděla oněmět úžasem, zírali jak uhranutí. Sebrat jim při tvém tanci z kapes u rubášů svaté relikvie, ani si toho nevšimnou.“

„Singo, nepřeháňej,“ napomenula společníci, přestože pronášená slova hřála na srdci. Nepovažovala se ovšem za tak vynikající, jak líčila nadšená otrokyně, do vrcholné dokonalosti pořád dost scházelo. Věděla o nedostacích, které potřebovala vyladit, jen o nich nikde nemluvila. Skromně opáčila: „Pouze jsem odvedla svoji práci.“

„Ale jakým způsobem!“ štěbetala nadále pochvalně drobná Singa. „Uchvátilas celý sál. Jediné oko nezůstalo suché dojetím. Všem se zdálo, že v místech, na která došlápneš, vyrůstají nad kobercem pestrobarevné květiny; nepřeháním, když prozradím, žeš předvedla nejlepší výkon ze všech tanečnic, co si sem náš pán v minulosti pozval. A to neběželo o žádné přihlouplé začátečnice, ale o schopné a uznávané umělkyně. O to víc vyniká tvůj spanilý a zcela výjimečný výkon. A proto,“ nadechla se, „tě všichni touží znovu spatřit. Pán mi nařídil, ať pro tebe zajdu a upravím tě, mám tě zavést zpátky do sálu.“

„Ach,“ vzdychla Daina rozmrzele a ponořila se po krk do osvěžující vody. Přestože předváděla shromážděnému obecenstvu mistrný tanec a vyvolaný potlesk jí naplňoval dmoucí pýchou, nesnášela laciné producírování mezi namyšlenou smetánkou. Nenáviděla uhlazené řeči a pokrytecké lichočky, jejichž majitelé ve skutečnosti většinou bažili pouze po jediném, vniknout mezi její roztažené nohy. Proti pánovu rozhodnutí však nemůže nic namítat, je pouhý otrok. Jeho slovo znamená rozkaz, učiní, jak přikáže. Nemá na vybranou.

„Měly bychom si pospíšit. Vstaň, namydlim tě,“ prohodila věčně usměvavá Singa, a nezavírajíc ústa, zamrkala spiklenecky okem: „Věř mi, hned zítra se po celičkém Luxuru roznese neutuchající

chvála na tvé umění, staneš se slavnou. Krásychtiví velmoži zblízka i zdaleka zatouží spatřit tvůj tanec a tvé kouzlo si je plně podmaní, nakladou ti k nohám zlato a diamanty. Budeš křepčit na zlatých kachličkách a s diamanty na útlém krku.“

„Nepřeháněj pořád,“ napomenula Daina opětovně žvatlající společníci a poslušně se postavila. Svým způsobem ji nenadálý příchod Singy zaskočil. U tlustého Argosana se ani jednou nestalo, že by dostala k ruce pomocníci, věčně smývala zažranou špínu z těla naprosto sama. Navíc většinou skončila v potoku či v trouchnivějších neckách, o podobně přepychovém bazénu se jí ani nezdálo. Jestli chce zůstat tady, nesmí Nasir Kareaba zklamat.

„Já nepřeháním,“ namítla naoko uraženě Singa a její hbité prsty se rychle rozletěly po Shemitčině hebké kůži. Daina slastně zavřela oči a nechala se potírat voňavým mýdlem, neutuchající klevetění otrokyně poslouchala pouze na půl ucha. Stejně se nedozví nic nového, protože Singa kolem dokola omílá zaznamenaný úspěch. Radši se zamyslí nad otázkou, co vzít na sebe. Růžovou, průsvitně tenkou tuniku, nebo Nasir Kareabem věnovaný, ozdobnou nití vyšíváný šat, jenž se uvazoval barevnou tkanicí těsně pod řadry a splýval volně ke kotníkům?

Náhle pronikl do vyhráté koupelny chladivý závan ledového vzduchu. Málem sfoukl zažehnuté svíce a zimomřivě přešel přes nahá záda. Daina se oklepala probuzenou bázňí. Poplašeně strnula, ztuhla i Singa. Lehký závěs vedoucí do lázně se pomalu odhrnul a na prahu koupelny stanul Sut-Arman. Krkavčí pohled a zlostný úšklebek, změřil si je jako dravý orel číhající na nebohou kořist.

Přestože ještě před několika málo okamžiky tančila před přihlížejícími návštěvníky úplně nahá, zahltily Dainu rozpaky. Jednou rukou stydlivě zakryla pevná řadra a druhou slabě ochlupený klín; zrudla. Čaroděj v ní vyvolával nespoutanou hrůzu. Aniž znala pádný důvod, bála se mága jako nikoho jiného. Dokonce ani zabiják Karulan, jenž společně s ní sloužil předchozímu pánovi a vyžíval se v odporných choutkách, nenaháněl na duši takový děs.

Ani jedna z dívek nevydala hlásku. Strnule stály a čekaly, co bude následovat.

Sut-Arman se mrazivě usmál, roztažené koutky úst vyvolaly ve tváři nepřirozený škleb. Ačkoliv ho ženská spanilost přestala zajímat před dávnými roky a zkoumal dívčí přednosti pouze za účelem vyhledávání vhodných obětí pro krvavé obřady, zachvělo se mu při spatření svůdného a voňavými šampóny potřeného Shemitčina těla chřípí. Vyplašená tanečnice připomínala i v neličeném strachu okouzlující bohyni poblouznění. Pro takové jako ona pochodovali mladí bojovníci na smrt. Ukrývala v sobě něco, co jiným scházelo – divoký šarm a syrovou vnitřní energii. Přesně takovou bytost potřeboval. Konečně našel vhodný objekt k završení náročné práce.

„Dostanu tě, krásko!“ pronesl syčivě a zauvažoval, jestli nenařídí Shemitce ukázat se v celé kráse. Nakonec potlačil primitivní pudy a vypařil se z koupelny jako pára nad hrncem. Zůstala po něm jen vyvolaná bázeň prosycující hutnou atmosféru.

„U Seta! Vidělas ho taky?“ porušila teprve po chvíli tísňivé ticho nejistým hlasem Singa. „Sut-Arman!“

„Ano,“ přikývla Daina a vyděšeně se oklepala hrůzou. Co znamenala výhrůžka, že si ji mág vezme? Zaskočil ji nepřirozený strach, náhle si připadala děsně malá a zranitelná. Pokud se jí čaroděj rozhodne zmocnit, nemá šanci.

„Lotr,“ zašeptala Singa a tiše dodala: „Radši se mu vyhýbej. Co jsem slyšela, provozuje v pouštním sídle nejtemnější magii a obětuje lidi, co je však horší, má vliv na některé zdejší hodnostáře. Zobou mu z ruky a poslouchají ho na slovo.“

„Opravdu?“ otrásla se.

„Jen klid,“ pronesla povzbudivě Singa. „Ty se ho naštěstí nemusíš bát. Náš pán tě nikomu nevydá. Viděla jsem jeho šťastný úsměv, když tvůj mistrný výkon okouzluje všechny přítomné, nadchla jsi ho. Dokonce, nikomu to ale neříkej, protože jedná se pouze o moje vnitřní dohady, se domnívám, že se mu líbíš, a takové on neprodá za žádnou cenu.“

„U Ištar! Kéž se nepleteš,“ špitla rozchvěle Daina.

„U Seta! Tady tvoji Ištar ani jiného cizího boha nevzývej!“ hlesla poplašeně služka a znepokojeně se rozhlédla po koupelně. „Jestli budeš vyvolávat cizí božstva, ztrestají tě kněží. Radši mlč!“

Daina přikývla, načež si Singa vlila do dlaně vonný roztok a pokračovala v přerušené očistě tanečnicka ladného těla. Přes lehkost pohybů a opojnou vůni šampónů však zůstal viset v místnosti nepřirozený záchvěv tíživých obav.

Vysoko nad nehostinnou pouští svítilo dravé slunce. Odebíralo živým bytostem potřebnou sílu, dokonce i zákešní štíři a prudce jedovatí hadi zalezli před spalujícími paprsky do chladivého přitímní nahodile rozmístěných kamenů či zvětralých skal. Chvějící vzduch se tetelil sžíravým horkem.

Conan dopil z oprýskané čutory poslední kapku drahocenné vody a pokračoval v přerušené chůzi. Nahé, bronzově zbarvené tělo, kryté pouze bederní rouškou, se mámivě lesklo ve sluneční záři a děravé sandály se hluboko bořily do rozžhaveného písku, palčivá vyheň se stávala nesnesitelnou. Přesto nezastavoval a pokračoval neochvějně kupředu. Upíral pohled k drobným bodům na obzoru. Vysoko na blankytně modré obloze kroužili v širokých obloucích holohlaví supi. Draví mrchožrouti se slétávali pokaždé tam, kde nacházeli potravu, předznamenávali neštěstí. Conan se obával nejhoršího.

Noční démoni mluvili o čerstvém mase, nenalezne za dunami zmasakrovanou oběť jejich krvavého hodování? Přestože se pokoušel přesvědčit sám sebe, že tomu tak není, nenacházel potřebný klid. V nekonečném království písku putovala nemilosrdná smrt.

Ztratil supy z očí. Zlověstní mrchožrouti slétli dolů na zem a zřejmě se pustili do odporné hostiny. Přidal do kroku.

Přehoupl se přes další dunu, jejíž podjíždějící vrstvy se ho snažily strhnout zpátky do úbočí, a náhle se před ním otevřelo drobné údolí. V nekonečném království žlutého písku vyrůstala skupinka zelených palem, obklopená rašící travou; narazil na bohy zapomenutou oázu, o níž nemluvila žádná mapa. Víc než možnost získat potřebnou vodu však Cimmeřana upoutalo cosi jiného. Skřehotaví supi hodovali na rozervaných mršínách dvou usmrcených velbloudů a zarývali ostré zobáky do syrového masa.

Bez váhání vyrazil k místu hrůzy. Hbitě sestupoval dolů, hrábl po meči. Vzápětí bolestně ucukl. Jindy chladné železo obávané zbraně se v nehostinných podmínkách silně rozpálilo, div nevykřikl bolestí.

I holýma rukama nenasytné ptáky lehce odehnal. Lité dravce vyděsil hlasitý křik a vyplašeně vzlétli, rozmrzele zakroužili nad oázou.

Cimmeřan znepokojeně sestoupil k usmrceným zvířatům, jež začínala v neskutečném horku odporně zapáchat, a rozhlédl se. Co usmrtilo silné velbloudy, nezjistil, neboť supí pařáty dokonaly na zbídačených mršínách odporné dílo zkázy, pouze opodál objevil pohozená sedla a rozdrané postroje s vybrakovanými a potrhanými brašňami. V písku spočívalo polozaváté, zlomené kopí, památka na vlastníky usmrcených zvířat.

Rozhodl se po chybějících jezdcích podívat. Přestože obkroužil celou oázu, nenalezl po ztracených majitelích jedinou stopu. Jako by se propadli do země. Zaváhal. Odesli je snad záhadní démoni temnot, kteří ho chtěli v noci zardousit? Zdálo se to být pravděpodobné. Od této chvíle nesmí ani na vteřinku polevit v ostražitosti, neví, s jakou hrůzou má co do činění.

Sut-Arman zuřil. Smetl ze stolu drahocennou číši, až se červené víno rozstříklo po zdobeném koberci a vytvořilo na rostlinném vzoru neforemný flek. Čaroděj vztekle zaklel a rozčileně zat' al pěsti. Co si o sobě Nasir Kareab vůbec myslí? Časně ráno mu nabídl za tanečnici víc než kdokoliv jiný, ale šlechtic ho nabuřele odmítl. Nepřijal blyštivé diamanty ani vzácné klenoty a místo obchodování ho vystřelil z obydlí jako odpornou veš. Tohle mu neprojde.

„Terane!“ zavolal zlostně, načež se do dveří s úslužnou poklonou všoural statný muž. Ohromná bečka plná svalů a masa s pečlivě oholenou, dětsky vypadající tváří. Pod ní se však skrývalo děsivé monstrum.

„Ano, pane?“

„Připrav vše potřebné. Zítří i s osazenstvem domu opouštím Luxur. Sbal věci, v paláci nesmí zůstat nic důležitého.“

„Jak si přeješ, pane.“

„Ihned po poledni vyvedeš karavanu z města a pošleš ji pod Madarovým vedením k mému sídlu v poušti, sděl mu, že ho dohoním k večeru. Před odjezdem se krátce zdržím. Odskočím si vyzvednout jednu děvku.“

V obrových očích zasvitl ohníček poznání. Teran tázavě pohlédl k mágovi. I přes nepřilíh bystrý rozum si ihned spočítal, že čaroděj hovoří o tanečnici, jež prošlou noc okouzila kupu šlechticů, a se zájmem se otázal: „Zabiješ Nasir Kareaba, pane?“

„Ne. Nasir Kareab vyjíždí odpoledne mimo město, využiji situace, kdy nebude doma,“ poznamenal Sut-Arman, jenž obvykle nestrpěl otázky podřízených, tentokrát však učinil výjimku. Věděl, že Teran významného šlechtice k smrti nenávidí a touží mu vyrvat z těla tepající srdce, proč toho nevyužít? Přece si s takovou nickou nebude osobně špinit ruce!

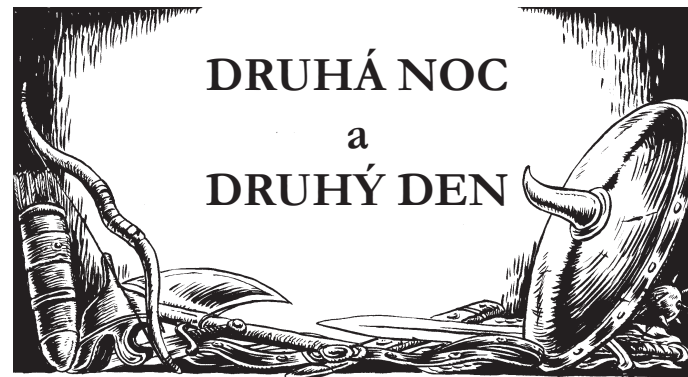
„Nasir Kareaba přenechám tobě,“ řekl. „Jakmile zítra odpoledne předáš velení Madarovi, vrátíš se zpátky sem do paláce. Až Nasir Kareab přijde hledat unesenou děvku a vnikne do obydlí, chyt' ho a nalož s ním, jak uznáš za vhodné. Dohoníš mě, až ho usmrτίš.“

„Děkuji, pane,“ rozzářil se obr jako sluníčko, načež mu přes rozesmátou tvář přelétl záchvěv pochybností. „Opravdu přijde do tvého paláce, pane?“

„Ano,“ ušklíbl se zlověstně čaroděj. Viděl Nasir Kareabovi až na dno rozechvělé duše a hravě v ní vyčetl, že se stárnoucí šlechtic do zakoupené tanečnice bezhlavě zamiloval. I kdyby se nezaobíral kouzly, nebylo těžké uhádnout, co bývalý válečník udělá. Rozhodne se pomstít, a to ho připraví o hlavu.

„Věřím vám, pane,“ poklekl Teran a přitiskl čelo k podlaze. Konečně šlechtice zamorduje. Dluží mu to.

Sut-Arman se ušklíbl a rázně opustil komnatu. Stejně se pojistí. Obklopí palác, který už nebude potřebovat, mocnými kouzly a v případě, že obr neuspěje, vyletí celá stavba do povětří. Nasir Kareab zemře buď zabijákovou rukou, nebo při výbuchu.

Noční pouští putovaly dva temné stíny. Měsíční siluety odpudivých nestvůr vystupující z hlubin zapomenutých časů.

„Ten barbar dosud putuje pouští, bratře,“ zaševelil slabě písek. „Odpoledne objevil velbloudy, jejichž majitelé nás včerejší noc tolik pobavili, nezabijeme ho? Zítra večer dorazí do Luxuru, kam za ním nemůžeme.“

„Nech ho jít. Jak jsem řekl včera, při nejbližší příležitosti zpravíme o barbarově příchodu vyvoleného, jistě se nám na oplátku bohatě odmění. Nevím jak ty, bratře, ale já vidím přímo před očima, jak nám z neskonale vděčnosti předhodí za vynikající zprávu k jídlu pár neposkvrněných panen či mladých jinochů, sám dobře víš, jak dlouho hledá někoho tak mimořádného. Bojovníkovu významnou auru nelze přehlédnout, určitě si ho vybere k aktu probuzení.“

„Doufám, že se nemýlíš.“

„Copak jsem se někdy spletl, bratře?“

„To ne, zatím jsi vždycky radil dobře. Stejně mě ale sužují jisté pochybnosti. Nebude vyvolenému vadit, že jsme bez jeho svolení svévolně opustili vymezené teritorium? Zakázal nám, abychom se přibližovali k městu.“

„Až mu povíme o barbarovi, nepronese jediné káravé slovo. Naopak, laskavě nás pochválí. Ničeho se neboj a pojď, bratře. Podíváme se jinam.“

Stíny splynuly s tmou.

Sut-Arman, skryt v osvěžujícím stínu před pálivými paprsky čerstvě vyklubaného slunce, netečně pozoroval okolní spěch. Snaživé kmitání poslušných otroků, kteří rychle nakládali do připravených košů důležité předměty a odváděli naložené velbloudy, ho příliš nezajímalo. Těšil se na odpoledne. Sebere shemitskou tanečnici a odveze děvu do království vyprahlé pouště; vůbec ho nemrzelo, že opustí získaný palác. Stejně si nikdy nezvykl na vysokou stavbu z kamení a pálené hlíny, ani trochu mu nebude vadit, když připravené kouzlo rozmetá dosavadní obydlí v roztroušený prach. Dům už potřebovat nebude. Až se znovu vrátí do Luxuru, usídlí se jako nejmocnější muž celé Stygie v královském paláci, se získanými schopnostmi ovládne svět.

Čaroděj se mrazivě usmál.

„U Išt., u všech bohů. Jsi si tím jistá?“ hlesla znepokojeně Daina a neklidně si změřila společnici. „Opravdu to myslíš vážně?“

„Mám důvod ti lhát? Pán je do tebe blázen,“ opáčila rozšafně Singa, jež ležela vedle pohodlně uvelebené tanečnice na měkkém koberci a nevzrušeně uzobávala bobulky vinné révy. „Sut-Arman za tebe včera nabídl pánovi neskutečné bohatství. Vzácné šperky, broušené diamanty i třpytivé brilianty, nanosil toho tolik, že se rozzářila celá místnost. Povím ti, takové množství drahého kamení nespatriš ani na královském dvoře. Čaroděj, zatrat' ho Set, sypal drahé klenoty z přineseného pytle, jako by běželo o obyčejné šutry, které najdeš při procházce na každém kroku. Příliš se nezmylím, když vážně pronesu, že většina lidí by při takové nabídce ihned

přikývla a bez delšího váhání uzavřela obchod. Nasir Kareab ale mámení zlata nepodlehl. Odmítl zlotřilého mága se stejnou razancí, s jakou vyhodil všechny kupce, kteří se na něho po tvém strhujícím vystoupení sléti jako hladové hyeny, ani na kratičký moment nezaváhal. A proto, jak povídám, tě Nasir Kareab bezhlavě miluje. Nikdo jiný než muž, kterému se vlivem lásky přestěhuje rozum z hlavy do kalhot, není schopen takového činu.“

„Nevymýšlíš si?“

„U Set! Co chceš slyšet víc, abys mi uvěřila? Copak ti nestačí skutečnost, že by si náš pán za mágovy klenoty hravě pořídil nové sídlo a zaplnil ho stovkami skvělých tanečnic? Přesto ale čaroděje odmítl, čímž je vše dané. Je do tebe zamilovaný až po uši. Ztratil rozum.“

„To je šílené,“ polkla Daina. „Já ho přece nemiluji. Sice se mu cítím zavázána, že mě vykoupil z pracek toho prašivého Argosana a chová se ke mně přívětivě, tím však veškerá náklonnost končí.“

„To neříkej!“ napomenula ji Singa. „Kdyby se do tebe pán nezamiloval, skončila v pazourách Sut-Armana a ten tě obětoval některé ze svých odporných příšer. Nasir Kareab ti včera zachránil život.“

„To ale neznamená, že ho musím mít ráda,“ namítla Daina. „Vděčnost a láska jsou dvě různé věci.“

„Pak ti jako přítelkyně přítelkyni poradím jedno,“ ztišila Singa hlas. „Nech si podobné řeči pouze pro sebe a nikdy je nevynášeš nahlas! Zahrnuj našeho pána veselými úsměvy, stejně v dané situaci nic lepšího nevymyslíš. Jen tím získáš. Nasir Kareab se bude opájet tvojí laskavostí a v zaslepenosti nepozná, jak se věci skutečně mají, získáš neskutečné výhody. Jestli budeš jednat chytře, pán ti bude za chvíli zobat z ruky, po jeho boku se staneš z pouhé otrokyně bohatou dámou.“

„Radši zůstanu chudá, jen když se vrátím domů.“

„Nedurdi se. Když si ho budeš náležitě všimát, třeba ti časem vyhoví a vezme tě do Shemu. Chyt' příležitost za pačesy. Hlavně, a to tě důrazně varuji, nikomu neprozrazuj pravé pocity.“

„Tobě se to radí,“ sykla Daina a zamyslela se. „Proč mi vlastně

pomáháš? Jsem cizinka a vůbec sem nepatřím, nenapadá mě jediná příčina, proč o mě tak pečuješ.“

„Mám velké srdce,“ pokrčila Singa rameny, načež strnula. Otevřenými okny k nim zvenčí dolehl lomoz a hlasité bušení na cedrová vrata vedoucí do rozlehlého dvora. Kdosi se bouřlivě domáhal vstupu do objektu. Kdo to může být? Nezvaný návštěvník, nebo se pán domu rozhodl vrátit předčasně z výjezdu?

„U Seta!“ vyskočila otrokyně vyplašeně na nohy a zmateně se rozhlédla. Místo uložené domácí práce a Dainina procvičování tanečních prvků společně klábosily a využívaly nepřítomnosti Nasisir Kareaba i jeho oddaného pomocníka Ahmeda k lenošení; pán nesmí zjistit, že zahálely.

„Rychle! Sbal věci a odnes je odtud, já mezitím zjistím, o koho jde. Případně je zdržím,“ pronesla rázně, a aniž vyčkala Daininy odpovědi, vyběhla ze dveří. Chvatně sestoupila po vnitřním schodišti do přízemí, prosmýkla se stinnou chodbou a vyklouzla na sluncem zalitý dvůr. Vrata zela dokořán a do dvora vjížděla šestičlenná skupina jezdců na koních, za sebou táhli velbloudy přivázané na provaze. Co však bylo nejhorší, v čele skupiny cválal Sut-Arman. Bledý mág, pochybně se kymácející na statném oři, naháněl hrůzu i na dálku.

Singu zachvátil strach. Co tady ten mizera chce? Radši se rychle vrátí zpátky do domu a zmizí nevítanému hostu z očí. Popadne tanečnici a utečou zadní brankou, nezůstanou v dosahu odporného černokněžníka. Mág ji ale, jako by předem věděl, z jakých dveří vyběhne na dvůr, okamžitě zpozoroval. Natáhl směrem k ní kostnatou paží, roztáhl prsty a na půl úst pronesl krátkou magickou formuli.

Zaskočená Singa strnula na místě a nedokázala se pohnout. Marně se snažila rozpohybovat nehybné svaly, nedařilo se. Přestože vnímala veškeré dění, připomínala kamennou sochu, jež nevládne vlastnímu tělu.

Sut-Arman mátožně, jako člověk nepřilíš uvyklý jezdeckému sedlu, seskočil z koně a vykročil k ní.

„Kde je?!“ pronesl potichu. Proti vlastní vůli pootočila hlavu

k baráku. Polilo ji horko. Mág si přišel pro tanečnici, již mu pán odmítl prodat! Co má dělat?

Čaroděj si jí dále nevěšmal a vešel do obydlí. Bez jediného slůvka ho následovali tři ebenově černí otroci, zatímco zbylí dva služebníci obsadili dvůr.

Singa zděšeně zakoulela očima a pokusila se najít sloužící, kteří šli otevřít bránu. Přece se nevypařili! Zahlédla je kousek od vchodu. Oba otroci bezvládně leželi v udusané hlíně a nejevili známky života, cosi je poslalo k zemi. Čarodějova magie? Usoudila, že ano, a cítila se ještě hůř než před chvilkou. Rozhodl se je Sut-Arman všechny zabít?

Znovu napjala svaly ve snaze vyprostit se z nehybné strnulosti, tělo nereagovalo. Neposlouchal ani jazyk, a tak nevydala jedinou hlásku. Co teď?

Ze dveří vyšla v čarodějově doprovodu Daina. Kráčela trhanými pohyby, v zakalených očích nepřítomný výraz. Ulpěla v síti mágových kouzel. Poslušně došla k přistavenému velbloudovi a přichystání otroci ji bez zaváhání vsunuli do připraveného koše, zaklapli za ní víko.

„Pověz svému pánovi, že mi není radno odporovat,“ pronesl Sut-Arman a mávl paží. Vzápětí Singa padla k zemi a ztratila vědomí.

Černá noční obloha rozprostřela nad ztichlým městem pichlavé pařáty a slabý vánek přinesl do křivolakých ulic pach nasládlé smrti. Nasir Kareab varovné úkazy nevnímal. Rozjitřené srdce mu bilo vysoko v krku, muže sžírala spalující horečka. Kupředu ho poháněla bující nenávist. Sílicí zlost proložená rostoucí touhou po vraždění. Sut-Arman překročil únosem nedávno získané tanečnice všechna pravidla, zaslouží si zemřít. Žádný zloděj neunikne spravedlivému trestu, rozdrtí podlého čaroděje podrážkami vlastních bot. Zašlápne ho jako obtěžující blechu.

Přeskočil slabý čůrek táhnoucí se středem dlážděné ulice a zakolísal, málem mu podjely nohy po čemsi slizkém. Zlostně zaklel a zachmuřeně se rozhlédl. Jakási žena se od něho vyplašeně odvrátila a spěšně zahnula do boční ulice, jako by se bála, že si na ní vybijе nahromaděný vztek.

Ušklíbl se. Copak nahání strach? Možná ano, svým způsobem se chová jako blázen. Jakmile se totiž vrátil domů, kde mu zmá-

mená Singa pověděla, co se odpoledne přihodilo, vyrazil do terénu. Rozhodl se získat okouzlující Dainu za každou cenu zpátky. Chtěl tanečnici jen pro sebe a širší veřejnosti ji ukazovat pouze při výjimečných událostech jako drahocenný klenot. Ač si to neodvažoval dosud veřejně přiznat, mladá Shemitka ho neskonale okouzliła. Přitahovala zvláštním šarmem, byl z ní úplně zpitomělý. Dokonce, ačkoliv mu neomezeně patřila a mohl s ní nakládat podle libosti, se jí pomalu neodvažoval dotknout. S každou jinou dívčinou by se dávno vyspal, v jejím případě se ale bál, že by ji násilným vtažením na lože nadobro ztratil. Nechtěl o ni přijít, proto jí poskytoval víc volnosti než všem dosavadním otrokyním. Nepiplal se s ní jako s rozkvétající růží, aby mu ji nějaký darebák prostě ukradl!

Zaklel. Vyčetl si, že nepočítal s podobným úskokem podlého mága, při troše předvídavosti se dal předpokládat. Ale on to tak nenechá! Nepatří mezi zbabělce, co si před čarodějem poslušně sednou na zadek, jestli mu Sut-Arman nevrátí unesenou dívku dobrovolně, střetnou se v boji.

K napjatým uším se mu náhle doneslo protáhlé syčení. Ztuhl. Středem špatně osvětlené ulice se plazila posvátná krajsa. Obrovitý, jako lidské tělo tlustý had, kýval ze strany na stranu klínovitou hlavou. Zdálo se, že lačně vyplazuje rozeklaný jazyk a hledá vhodnou kořist.

Nasir Kareab pozvedl odhodlaně meč, neboť ho zběsilé rozčilení nutilo ničit a zabíjet, vzápětí ale strnul. Copak se chce protivit vůli bohů? Žádný smrtelník nesmí pozvednout zbraň na posvátného hada, který je po setmění vypouštěn do městských ulic. Učinit tak, spolkně jeho duši ihned po úmrtí obludný požirač a vystaví ho nekonečnému utrpení. Zaváhal. Vytušil snad všemocný Set jeho zlovolné úmysly a rozhodl se ho ztrestat za sílicí pomstychtivost? Dost možná, nezbude, než odevzdaně čekat, jak se plaz zachová.

Smířen s osudem sklonil zbraň a vzdychl, prosil Seta o smilování. Přece nezemře zrovna teď, když hodlá napravit děsivé zprávi!

Plaz zastavil. Pozvedl plochou hlavu a rozevřel smradlavý chřtán. Zkoumavě si změřil nehybnou oběť a vyplázl rozeklaný jazyk. Mrazivě zasyčel a přichystal se k výpadu, naštěstí neudeřil.

Nepřístupně skelné zraky upoutal vzdálený, letmý pohyb. Na konci temné ulice se kmitla temná postava a zmizela mezi domy. Zvláštní. I ve svém tupém mozku si syčící plaz uvědomil, že něco není v pořádku. Nikdy nikdo před ním neutíkal, každý z obyvatel města pokorně čekal, až si vybere vhodné sousto. Nenadálý úkaz ho zaujal. Burcoval k činnosti a probouzel dávno ztracené lovecké pudy, zdánlivě zapomenuté vzpomínky na pronásledování prchající zvěře. Rozjitřený had zanechal se vším smířenou kořist nevyzpytatelnému osudu a tiše se odplazil dlážděnou ulicí.

Nasir Kareab překvapeně otevřel oči a z pootvěřených úst se vydral úlevný výdech. Že by Set změnil původní rozhodnutí a dal mu příležitost potrestat zlovolného mága? Zřejmě ano! Hluboce se poklonil a pronesl krátkou modlitbu, hned zítra ráno zanese do hlavního chrámu vonné tyčinky a prostřednictvím kněží vzdá hold nejvyššímu. Nejdřív však dokončí to, kvůli čemu vyrazil do ulic.

Pokračoval ve vytyčeném směru a brzy proti tmavé obloze zahlédl špičatý štít výstavného čarodějova paláce. Nepatrně zapochyboval. Nevysvětlil si plazovu přítomnost špatně? Nesnažil se ho Setův služebník odradit od zamýšlené návštěvy mágova domu?

Opětovně před sebou spatřil Shemitčinu spanile pružnou postavu s pevnými prsy a baculatým zadečkem, zase ho ohromil její vyzývavý tanec a podmaňující úsměv. Představa, že Sut-Arman Dainu obtěžuje, ho zděsila. Zaskřípal pohoršeně zuby a sevřel mohutné pěsti. Ne, zná jen jedno řešení! Za žádnou cenu nenechá unesenou dívku v mágových krví potřísněných spárech. Získá tanečnici zpátky, i kdyby měl vraždit.

Rozhlédl se napříč potemnělou ulicí. Zjistil, že cesta jeze prázdnou, a tak hbitě přeběhl k vysoké zdi obklopující čarodějův rozsáhlý pozemek. Zastavil se a nejspíše vzhlédl vzhůru. Kolmá stěna se zdála být úplně hladká, bez cizí pomoci nahoru nevyšplhá. Rozmrzele zaklel. Škoda, že při návratu z výjezdu poslal věrného Ahmeda koupit víno, vrátit se domů společně s oddaným sluhou, vyrazili na výpravu oba. Takhle vše zůstávalo pouze na něm, neboť zbylé otroky brát nemínil. Nejenže si na rozdíl od Singy nic z odpoledne nepamatovali, navíc předpokládal, že při setkání

s nechvalně proslulým mágem vezmou nohy zbaběle na ramena a nijak mu nepomůžou. O takovou společnost nestál.

Nejistě vykročil podél zdi; snad najde místo, kde se dá hravě přelézt. Stěna ho dovedla k hlavní bráně. Zaváhal. Nelíčí na něho podlý mág nějakou past? Dost možná, jeho však kouzla nezastaví. Nervózně oblízl vyprahlé rty a tiše zatlačil na branku pro pěši. Ta se k jeho úžasu neslyšně otevřela a nabídla výhled do měsícem ozářené zahrady. Ve tmě se utápěly vzrostlé stromy a příkrčené keře, pečlivě udržovaný pozemek spočíval v bobtnajícím tichu. V pozadí se tyčil palác, jehož špičatý štít zahlédl před chvilkou z ulice. Stejně jako v zahradě i v něm vládl naprostý klid, v oknech nesvítilo jediné světlo.

Nasir Kareab se zarazil. Zdálo se nepravděpodobné, že všichni ulehli k spánku, slyšával, že v čarodějově domě začíná čilý rej až po setmění. Nevylétne z temného zákoutí hrozivý démon a nezardousí ho?

Přes tíživé pochybnosti tasil odhodlaně meč a vstoupil. Vyžívaje tmavých křovin, proplížil se k honosně zdobenému paláci o třech poschodích. O tak vzletném sídle si nechával zdát, jemu však bohatě stačí, co má. Tiše se přesunul k boční zdi a obezřetně se přikradl k potemnělému oknu. Přestože se připlížil těsně k obydlí, nezaznamenal žádný náznak cizí přítomnosti. Uvnitř stavby panoval naprostý klid. Znejistěl. Má vlézt dovnitř jako zloděj? Proč ne, Sut-Arman si nezaslouží čestné jednání.

Potichu zasunul meč, aby měl obě ruce volné, a vytáhl se na špičky. Prsty dosáhl akorát na parapet, stačilo se jen vzepřít a vymrštit vzhůru.

Přicházející nebezpečí zaznamenal příliš pozdě. Koutkem oka zahlédl temný stín. Než stihl zareagovat, prosvištěla přes hlavu oprátka. Do odkrytého krku se zahryzlo úzké škrtidlo. Kdosi jím nenávisťně smýkl. Padl do trávy a zalapal po dechu. Dávili ho!

Pokusil se zbavit smyčky, ale příliš silné prsty nevnikly pod stahující se lanko. Vražedný nástroj byl příliš tenký a zarytý hluboko do kůže, tady neuspěje. Zasípal a mávl paží. Pokusil se zachytit za zády stojícího útočnicka, ten jím však znovu nešetrně trhl.

„Tvá děvka je dávno pryč, tady najdeš akorát smrt,“ pronesl nenávidný hlas. Šlechticův zrak se kalil. Plícím se nedostával kyslík, zmítající se Nasir Kareab ztrácel vědomí. Přece nezemře!

Pokusil se vytáhnout meč, ale nepřítel jím opětovně prudce škulbl. Nasir Kareab dokonale ztratil beztak porušenou rovnováhu. Podlehl panice. Jen bezhlavě zamilovaný hlupák padne do tak laciné pasti, v jaké uvízl, Setův plazí vyslanec ho varoval před vstupem na mágovo panství!

Znenadání drtící sevření povolilo, Nasir Kareab jako v horečce zachytil škrtící lanko a strhl smrtící nástroj ze staženého krku. Nabral do prázdných plic svěží vzduch a hlasitě se rozkašlal. Chroptěl a pokoušel se vstát, nesmí váhat. Ať se stalo cokoli, musí se vzchopit dřív, než poskytne nepříteli snadný terč k následnému doražení.

Překulil se a zjistil, že vedle něho dopadlo do trávy statné tělo. Z čistě prořízlého krku se valila rudá krev a z otlého obličejce nechápavě zíraly vytřeštěné oči. Ze rtů skanuly červené bubliny a trup se zachvěl v poslední křeči. Těsně nad zvalenou travou švihl kosícím nástrojem uspokojený bůh temného podsvětí.

Nasir Kareab šokovaně strnul, vypasenou tvář zesnulého dobře znal. Přímo před ním skonala Teran, drzý darebák, kterého před jistou dobou na základě šlechticova upozornění zbičovali městští kati za krádež. Podle zpráv však hanebný lotr dávno opustil Luxur. Zaskočilo ho, že se obr objevil v čarodějově zahradě. A vůbec, kdo darebu zabil?

Vzhlédl vzhůru a spatřil proti noční obloze obrys vysokého, až na bederní roušku nahého mladíka s rozevlátou černou hřívou a s dýkou v ruce. Netušil, o koho jde, ale dotyčný mu očividně zachránil život a netvářil se jako nepřítel.

„Pst,“ přiložil cizí bojovník prst na rty. „Nevím, kdo jsi a co tady pohledáváš, ale určitě sem stejně jako já nepřicházíš na návštěvu.“

„Odkud to víš?“ sykl namáhavě Nasir Kareab, připadlo mu, že má v hrdle rozházené střepy. Sotva sípal.

„Sledoval jsem tě, jak se plížíš k domu, u nás v Cimmerici by tě zpozorovalo i malé dítě. Proto jsem se nedivil, žeš vlezl tomu par-

chantovi,“ dloubl bojovník špičkou nohy do podříznutého Terana, „přímo do náruče.“

„U Seta,“ zabručel zahanbeně Nasir Kareab, bylo mu stydno. Mladík se nemýlí, nechal se zaskočit nebezpečným protivníkem jako nezkušený zelenáč. Láska k tanečnici otupila jeho smysly víc, než se zdálo.

Znepokojeně se rozhlédl po ztichlé zahradě, utápějící se v bahnicku hutné černoty. Nenapadne je další čarodějův zabiják? Zdálo se, že nikdo není v dohledu, a tak znovu zaměřil pozornost na mohutného zachránce. Kdo to vlastně je? Dotyčný se zmínil o Cimmerici, není to nějaká zaostalá země kdesi na vzdáleném a chladném severu, kde v zajetí věčného mrazu vyrůstají nezkratní a zběsilí barbaři? Mladíkův divoký vzhled tomu plně odpovídal, ve zdejších končinách se tak urostlí válečníci vyskytovali zcela výjimečně. Snad jen jako členové lodních posádek, které občas proplouvaly po posvátné řece Styx či kotvily u mořského pobřeží.

„Co tady chceš?“ otázal se, nechápal, co statný válečník pohledává tak daleko od domova. Jistě nezamýšlí v Luxuru vykonat nic kalého. Na druhou stranu, záleží na tom? Jednou mu barbar zachránil život a zdá se, že je v příznivém rozpoložení, proč případně nevyužít bojovníkových služeb.

„Možná tady hledám to, co ty,“ hlesl nejistě mladík.

„Dívku?“ strnul Nasir Kareab a sáhl po zbrani. Chce snad barbar stejně jako mág unést krásnou tanečnici?

„Dívku?“ zasvítl vzápětí v Cimmericanových jasně modrých očích náznak překvapení. „Jakou dívku? Hledám jistou věc.“

„Pomoz mi ji zachránit a královsky se ti odměním,“ přispěchal Nasir Kareab s nabídkou. „Sut-Arman mi ji dnes odpoledne, když jsem pobýval mimo město, unesl z domu; hodlám ji získat zpátky.“

„Je to tvoje žena?“

„Otrokyně. Tanečnice. Shemitka. Jmenuje se Daina.“

„Hm,“ zaváhal mladík a zkoumavě přelétl šlechticův slušný oblek. „Kdo vlastně jsi? Jako obyčejný zloděj nevypadáš. Proč sis, když ti unesli otrokyni, nepřivolal na pomoc vojáky?“

„Sut-Arman má lidi všude. Než by strážci pořádku napravili

křivdu a zakročili, dávno zmizí. A co se týče mé osoby, jmenuji se Nasir Kareab. Ačkoliv zrovna teď na to nevypadám, patřím mezi bohatší vrstvu zdejšího města. Myslím, že vzhledem k tvému jasné viditelnému původu by se ti naše vzájemná spolupráce mohla hodit. Nevím, jakou věc tady hledáš, ani jak jsi pronikl městskými hradbami, ale cizinci jako ty nemají v Luxuru místo. Zaručím ti bezpečnost.“

„Přijímám,“ podal mu po krátkém zaváhání mladík ruku a dodal: „Já jsem Conan. Tvá otrokyně se nenachází v tomhle sídle, je pryč, stejně jako všechno důležité vybavení.“

„U Seta! Jak to myslíš?“ rozhlédl se vyplašeně Nasir Kareab, přestože i podříznutý Teran tvrdil cosi podobného.

„Palác je opuštěný,“ pronesl Conan. „Nepřipadá ti podivné, že spolu klidně mluvíme a nikomu to nevadí? Nacházet se kromě téhle sádelnaté bečky,“ kopl do zabitého Terana, „uvnitř ještě někdo, dávno zaútočil. Navíc jsem dnes k polednímu spatřil kousek za městem ozbrojenou karavanu a nepozorovaně ji vyslechl. Skupina patřila Sut-Armanovi. Muži vykládali, že směřují někam do pouště, kde je mág dohoní. Tvoji dívku jsem mezi nimi sice neviděl, ale domnívám se, že tvou tanečnici odvázejí pryč.“

„Nepleteš se?“

„Není moc lidí, kteří se odváží pochybovat o mých slovech,“ pronesl chmurně Conan a tázavě vzhlédl k temnému paláci. „Stejně nejdřív pečlivě prohledáme tohle podivné sídlo. Třeba něco najdeme.“

„Jak to...“ Nasir Kareab nedomluvil. Ovzduším zahřměla hroživá rána a zazněl rachot. Dům se nenadále začal rozpadávat. Lítalý třísky a bortily se nosné stěny, oslnivě blýsklo. Do zad vstávajícího Stygijce udeřil kus výbuchem vystřeleného dřeva. Nasazený pancíř sice zabránil nejhoršímu, ale špicaté hroty padajícího trámu mu prorazily na několika místech kůži a zaryly se do masa. Náraz srazil zaskočeného šlechtice na kolena, jako by dostal rozhoupaným beranidlem. Před očima se mu zatmělo.

„Crom!“ zaslechl Nasir Kareab zlostně vydechnout Conana, načež ho mladík vyzvedl z trávy a hbitě, jako by nic nevážil, se rozběhl vysmívající se zahradou. Zdálo se, že se jim rozevláté keře

a šumící stromy snaží zabránit v útěku. Za zády se rozpoutalo peklo – ďábelský ohňostroj doprovázený bortícími se základy.

„Tam ne,“ zasípal Nasir Kareab, připadalo mu, že ho mocný úder rozpůlil vejpůl. „Vchod je jinde. Nepřelezeme zeď.“

„Lomoz přivolať plno zvědavců, unikneme ulicí, kam nesměřují žádná okolní okna. Tam nás nikdo nepozoruje,“ ucedil rázně Cimmeřan a pokračoval v úprku.

Zraněný Nasir Kareab nedokázal protestovat. Připadal si jak v podivném snu. U zdi ho mladík vyzdvihl na ramena a on se s bolestnou grimasou v obličejí vyškřábal na vrchol hladké stěny, Conan se k jeho údivu vyšvihl na kluzkou zeď bez cizí pomoci. Spustili se do temné uličky a vydali se mezi domy.

„Teď tě povedu já,“ sykl Nasir Kareab, jehož tvrdě naražená záda spočívala v jediném ohni. Opíraje se o Cimmeřanovo rozložitě rameno, udal směr. „Znám to tady.“

Conan přikývl. Plížili se rozlezlou tmou a za jejich zády padal mágův vznosný palác, k němuž se kromě zvědavců sbíhaly městské stráže. Uprchlíků si nikdo nevyšímal.

„Ten hlupák! Parchant nevyčválaný! Copak jsem jasné nepovídal, že má na Kareaba počkat v domě?“ řval na celou jeskyni Sut-Arman a bledá pokožka mu zrudla vztekem. Probuzení z netečné strnulosti, kdy nechával plout uvolněnou duši krajinami temného podsvětí, připomínalo zuřivý uragán. Ničící a zhoubný orkán chystající se rozmetat nevinnou krajinu na kousičky. „Kdyby Teran neopustil barák, nikdy ho ten tupý barbar nepodřízl.“

Daina, připoutaná provazy k těžkému balvanu, se při výlevu čarodějovy zlosti bojácně přikrčila. Bála se, že si na ní rozzuřený mág vylije vztek, a slabě se trásla.

Přestože k ní Sut-Arman zlostně vzhlédl, neměl v plánu jí ublížit. Aspoň zatím. Nutně jí potřeboval pro obřad probuzení, představovala drahocenný klenot v korálcích prchavého osudu. Shemitčíným obětováním ovládne silný zdroj nevyčerpatelné energie, jemuž není rovno, a stane se nejmocnějším ze všech čarodějů; děva představuje vzácnou inspiraci.

„Nasir Kareab, ten trubec, co si mi dovoloval odporovat, tě hledá,“ sklonil se čaroděj k tanečnici a zhnuseně si odplivl. „Chcípne!“

„Zabijete ho?“ špitla bázlivě Daina a bolestně ji píchlo u srdce. Čím je tak důležitá, že si ji bledý čaroděj vybral za obět zvrhlých choutek a navíc kvůli ní zahubí i další lidi? Vždyť neumí nic jiného než tancovat.

„Já a zabít ho?“ ušklíbl se Sut-Arman. „S takovou hnidou si nebudu špinit ruce. Pouze zařídím jeho smrt.“

„Proč?“ hlesla zděšeně.

„Nikdo mi nesmí překážet v činnosti,“ pronesl zlověstně čaroděj a vzpomenu na statného barbara, jehož spatřil ve snových vizích zachraňovat Nasir Kareaba před jistou smrtí. Neviděl tu tvář někde? Cosí mu našeptávalo, že ne, stejně však cítil, že je mu obličej nezvykle blízký. Ale z jakého důvodu? Pokrčil zmateně rameny, snad příčinu odhalí časem.

„Co Singa?“ otázala se bázlivě Daina a náhle si vybavila, že drobná otrokyně stála při jejím odpoledním únosu ze šlechticova obydlí u rozevřeného vchodu. Je dosud živá?

„Ta malá čubka, co se muchluje kromě mužů i s ženami? Spala s tebou?“ ušklíbl se pohrdavě Sut-Arman. „Máš o ni strach?“

Uvězněná tanečnice rozpačitě přikývla. Zakládá se mágovo tvrzení na pravdě, nebo si z ní čaroděj utahuje, aby znásobil rostoucí strach? Skutečně se drobné otrokyni líbí kromě chlapů i něžné pohlaví? Možná proto o ni Singa tak starostlivě pečovala a občas ji sjela zvláštním pohledem, jenž pronikal hluboko pod opálenou kůži. Při vzpomínce, jak služčiny něžné prsty při koupeli mazlivě klouzaly po jejím hladkém těle, se mimovolně oklepala, stejně ale nepřála upovídáné přítelkyni nic zlého. Dokonce by v současné chvíli bez váhání vyměnila Sut-Armanovu nechtěnou společnost za zavrhané dívčí milování.

„Zapomeň na ni,“ pronesl Sut-Arman a odvrátil se. Co je mu do nepodstatné služby, tady jde o víc. O vyvolání nedozírných sil a o potrestání Kareaba. To je to, po čem teď touží, nemá význam zbytečně žvanit.

Tázavě si změřil popelavě bledou zajatkyni, načež vykročil k východu. Provětrá si dunící hlavu na čerstvém vzduchu. Zachmuřeně opustil jeskyni.

Daina se neklidně nadechla. Chvilku vyčkala, jestli se čaroděj nevrátí, a když se tak nestalo, nadzdvihla se. Ze zápěstí sklouzla špatně uvázaná pouta. Tanečnice si potěšeně promnula ztvrdlé paže a opatrně se vydala k východu. Přestože možná najde v hroživé poušti žalostnou smrt, zmizí. Uteče z mágova dosahu!

Jakmile se Singa dozvěděla, že se Nasir Kareab vrátil z noční výpravy, ihned vyrazila k pánovým komnatám. Přivedl odhodlaný šlechtic Dainu? Uspěl? Utrápená otázka bušila v hlavě jako dunivé bubny zavilých mnichů a nedopřávala ztrápené duši sebemenší chvilku klidu.

Sotva vběhla do pánovy komnaty, zhrozila se. Nasir Kareab spočíval na měkkém loži, břichem dolů, široká záda zbarvená vlastní krví. Do tváře se mu vrýval odraz trýznivé bolesti, nevypadal nijak dobře. Hroživý Sut-Arman ho očividně šeredně zřídil – ještě se jim všem hroživě pomstí.

Nezaskočil ji ovšem pouze šlechticův žalostný zdravotní stav. Kromě dvou otroků postával u lůžka obrovitý barbar bronzově opáleného těla. Nechápala, kde se podivný cizinec vzal v pánových komnatách. Do těchto místností nemá nikdo neznámý povolen přístup, co tady chlap pohledává?

„Tento bojovník,“ pronesl výrazně Nasir Kareab a ukázal palcem na válečníka, „je Conan z dálného severu. Zachránil mi život, proto se k němu chovejte s náležitou úctou. Cokoliv nařídí, splňte, současně si nepřejí, abyste o něm kdekoli vykládali.“

Singa ohromeně přikývla. Vydaný rozkaz ji zaskočil. Představa, že má na slovo plnit příkazy obrovitého barbara ze vzdálené země, sebou zaškubala v znepokojené mysli stejně silně jako marné úsilí nebohého papouška uvězněného v pletené kleci. Příslušníci cizích národů přece neměli a nemají ve Stygii, natož v mocném Luxuru, téměř žádné slovo a pravomoce, každý místní občan znamená víc. Jednou ale pán rozhodl, a tak se, byť nedobrovolně, podřídí.

„Singo,“ pokračoval Nasir Kareab v udělení povelů, „vezmi si Conana osobně na starost. Dej mu najíst a napít a ubytuj ho v pokoji pro hosty.“

„Ano, pane,“ uklonila se poslušně a znovu pokradmu mrkla po Conanovi. Neocitne se v blízkosti téměř nahého bojovníka v nebezpečí života? Cimřeřanovo statné vzezření, podezíravý výraz i bronzová kůže pokrytá drobnými jizvami naháněly strach, nejednou slyšela děsivá vyprávění o strašlivých barbarech z chladného severu, kteří bez rozmyslu zabíjejí vše živé, co se jim dostane pod ruku. Neublíží jí?

„Následuj dívku, sejdeme se za svítání. Zatím si pořádně odpočiň. Čekají nás perné dny,“ pokynul Conanovi Nasir Kareab a mávl rukou. „Set ti dopřej pěkné sny.“

Cimřeřan krátce přikývl a stočil zrak k drobné otrokyni. Všimavé služce neuniklo, že při kratičké zmínce o všemocném Setovi nepatrně zkrivil tvář. Usoudila, že barbar nenávidí nejvyššího ze stygjských bohů se stejnou zvilostí jako nebohá Daina či ostatní cizinci, kteří občas zavítají do Luxuru. Pomyšlení, že bude obskakat bezbožného primitiva, příliš nelákalo. Nemá však na vybranou.

„Následuj mě,“ pokynula hlavou a vydala se směrem k jídelně. Vtom ji cosi napadlo. Od šlechtice se určitě nedozví nic podstatného o večerním dobrodružství, snad bude barbar sdílnější. Vymáčkne z cizince, co se dá. Ovládla ji zvědavost, nakonec bude hloupý příkaz aspoň k něčemu dobrý.

Rychleji vykročila směrem k opuštěné kuchyni.

Sotva odešli, přispěchal Ahmed, první mezi Nasir Kareabovými sluhy, vysoký a rozložitý muž, přestože se ani jeho masivní postava nedala srovnávat s býčí šíjí odkráčevšího Cimřeřana.

„Odpusť, pane, že jsem se zdržel a neuvítal tě,“ poklonil se omluvně, „ale uskládkoval jsem ve sklepích zakoupené víno. Naléhavé sdělení o tvém nočním návratu se mi doneslo se zpožděním.“

Nasir Kareab souhlasně přikývl a nařídil zbylým strnule postávajícím sluhům: „Ihned sežeňte lékaře. Hněte sebou!“

Otroci se spěšně vypařili.

„Všiml sis muže, co odešel?“ zeptal se Nasir Kareab.

„Jen letmo. Zahlédl jsem pouze záda,“ pokrčil sluha rameny; celá situace ho děsila. Do čeho se pán zamotal? Zkrvavená záda a cizinec v domě nevěstili nic dobrého.

„Ten chlap se jmenuje Conan, zachránil mi život,“ prohlásil vážně šlechtic. „Zítřka časně ráno s námi vyjede ztrestat Sut-Armana, který unesl Dainu a odváží ji do svého sídla v poušti.“

„To myslíš vážně?“ strnul zaskočeně Ahmed, neboť doposud neznal důvod pánova večerního odchodu. Zmatení otroci mu nedokázali vysvětlit, kam šlechtic běžel, a zasvěcené Singy se neptal, neboť nedoufal, že někdo bude vědět víc.

„Zdá se ti, že mluvím z cesty?“ zavrčel nakvašeně Nasir Kareab, potlačuje sálavou bolest. Zkrvavená záda páčila jako tisíc pekelných šejtanů a z naražených obratlů vystřelovalo pichlavé utrpení. Šlechtic soptil. Tohle čarodějovi neodpustí. Jen Sut-Arman mohl mít na svědomí silný výbuch a prudký pád vymrštěného trámu. Hned ráno, jakmile se dá aspoň trochu do pořádku, vyrazí do vyprahlé pouště. Pojede za proradným mágem tak dlouho, dokud ho nedohoní a neztréstá na hrdle.

„Doufám,“ dotázal se nervózně, „že znáš přibližnou polohu mágovy skrýše?“

„Ano,“ hlesl nejistě Ahmed a polkl. „Odpusť mi vyřčená slova, pane, ale nemohu jinak. Aniž znám přesný rozsah tvého poranění, dovoluji si při pohledu na tebe tvrdit, že se neudržíš v sedle. Padneš bolestí.“

„Ne!“ sykl Nasir Kareab a sevřel sluhovo zápěstí tak, že mu vytlačil do kůže rudé skvrny. „Ještě teď v noci mi sežeň kvalitní prášek z lotosového květu, který utlumí veškerou bolest.“

„To myslíš vážně, pane?“ zbledl Ahmed. „Vdechování lotosu má vedlejší účinky, může tě i zabít. Radši zůstaň ležet, klidně vyjedu pronásledovat čaroděje sám.“

„Už jsem rozhodl. Tady máš peníze a běž,“ vytáhl Nasir Kareab z opasku naducaný váček a hodil ho zděšenému sluhovi. Co mu je do omamných snů, nenechá se zesměšňovat. Zabije mága

a osvobodí ztracenou tanečnici, sfoukne dva úkoly jednou ranou. Bolestivě zat' al zuby.

Madar, drže Dainu surově za vlasy, prudce jí smýkl. Shemitka padla do jemného písku k Sut-Armanovým křivým nohám.

„Pokusila se uniknout, pane,“ pronesl ozbrojený válečník a zlostně si odplivl. „Nevím, jakým způsobem se ta zpropadená děvka zbavila pout, ale zahlédl jsem ji při kontrolní obchůzce. Plížila se z tábora jako odporná hyena, jež přináší špatné zprávy, a když jsem ji lapil, škrábala jako zuřivá kočka. Pokusila se mě oslepit drobným pískem, který mi vrhla do očí, a kousla mne bolestivě do zápěstí, omluv mé hrubé jednání, pane, ale jednu jsem jí vrazil.“

Sut-Arman neodpověděl. Pouze přikývl a sklonil k tanečnici hlavu. Unesená žínka je mnohem šikovnější, než předpokládal, ještě že je na Madara, byť služebník nepobral příliš rozumu, spolehnoutí.

„Vícekrát se o útěk nepokoušej,“ sykl a Daině pod nevraživým výrazem ztuhla krev v žilách. V duchu se otrásla bázní. Proč jí Mitra odmítl přízeň? Stačilo málo a unikla z tábora, zbývalo pár kroků.

„Od této chvíle ji nespustíš z očí,“ obrátil se čaroděj k Madarovi. „Půjde všude tam, kam půjdeš ty, ručíš mi za ni vlastní hlavou.“

„Ano, pane,“ pronesl sluha a mlsně se oblízl. Špitl: „Je to krásná žena, pane.“

„Hm,“ zabručel mág, viděl Madarovi až na dno černé duše. Bojovník toužil po Shemitčině lадném těle, chtěl si parádně užít a vybrat si sladkou odměnu za její polapení. Nakonec, zamyslel se čaroděj, proč to nepovolit. Jen ať válečník uspokojí nízké pudy, aspoň bude líp plnit svěřený úkol. A pak, děvka stejně není neposkrvněnou pannou, nic se tím nezkaží.

„Hlavně ji moc nemlať,“ řekl a odebral se se spokojeným výrazem ve tváři z jeskyně. Už ví, jak zajistí, aby ho Nasir Kareab i cizí barbar nepronásledovali. Pošle je do luxurského žaláře.

Madar se zatím vítězně usmál a chytil zdrcenou Dainu pod krkem. „Tak co, budeš škrábat, krasotínko?“

„Ne,“ zavrtěla tanečnice zničeně hlavou, ztratila sílu se bránit. Ostatně, nepůjde o první případ, kdy se jí proti vlastní vůli zmocní

cizí muž, dobře znala ten odporný pocit nejhlubšího ponížení. Stejně jako v předchozích případech však poskytne dotyčnému jedinci pouze tělesnou schránku, ale nedá mu duši. Mitra ji ochraňuje.

„Tak se mi líbí,“ zakřenil se Madar a vyhrnul bederní roušku.

V písku ležela roztrhaná mužská postava, rozervané vnitřnosti a rozbitá lebka s vysátým mozkem. Nad usmrceným poutníkem se skláněly dva temné obrysy. Pokroucené a odporné nestvůry, jež splývaly s okolní tmou.

„Cítím blízkost vyvoleného, bratře,“ pronesla s plnou tlamou jedna z oblud, hodující na utrženém stehnu. „Je nedaleko. Co ho navštívit a upozornit na barbara?“

„Nenechám sousto hyenám,“ polkl druhý netvor a lačně vylovil z rozervaného břicha dosud teplá játra. „Povíme vyvolenému o barbarovi zítřejší noc.“

„Proč zbytečně váhat? Za chvíli naplníme žaludky, doběhneme do tábora vyvoleného ještě před svítáním.“

„Nezapomínej na příkaz. Vyvolený nařídil, že se smíme pohybovat jen v jistém okruhu od pouštního sídla a ve zdejších končinách nemáme co pohledávat. Ještě nám vyčíní za neposlušnost. Navštívíme ho zítřejší noc, kdy překročí pomyslnou hranici.“

„Včera jsi mluvil trochu jinak, bratře. Povídals, že nás vděčně pochválí.“

„Radši počkáme.“

„Jak myslíš, bratře.“

Tmou se rozléhalo hlasité mlaskání.